

Jakob Strupar.
34094, VII, 1900, 3

Trojna lepa slovesnost na Goričici dné 13. julija 1890.

Sedmo nedeljo po Binkoštih imeli smo tukaj lepe slovesnosti. Reči moramo, da je bil to poseben Goriški praznik, kakoršnega se ljudje ne spominjajo.

Zjutraj ob 6. uri imeli smo slovesno prvo sv. obhajilo. Zunaj je dež lil, kar ga je doli moglo, v cerkvi pa taka lepa pobožnost! Petdeset nedolžnih otročičev klečalo je okolu altarja, dečki s šopki, deklice v krasni, beli obleki z venci na glavi, oboji prižgane sveče v rokah, v sredi med njimi pa mašnik, njih ljubljeni duhovni pastir in učenik. Komu bi svetih

občutkov ne vtripalo srce in ne zarosilo oko? V resnici ginljiv prizor! Med lepo v srce segajočo pridigo ni bilo nobeno oko suho, otrokom, njihovim staršem in vsem navzočnim utrinjale so se solze iz oči, da se proti koncu niso mogli več zdržati. Kadar je srce polno, hoče imeti duška: vse začne ihteti in na glas jokati. Seveda, to niso bile solze žalosti, to so bile solze veselja. Najlepše pa je bilo sv. obhajilo samo. Otroci so kakor nebeški angeljčki z največo pobožnostjo poklekovali okolu mašnika, iz katerega roke so sprejemali Jezusa samega. Ginljiv in velečasten prizor, ki se ne da popisati, pač pa čutiti!

Po sv. maši bili so mladi Jezusovi vojščaki in nedolžne Jezusove neveste v farovžu obdarovani s spominki in štrucami.

Kmalu na to pričela se je druga, pa žalostna slovesnost, žalosten sprevod!

Neka prav pridna deklica, Micika Jančigaj, ki se je nepopisno veselila tega imenitnega dne, zbolela je prav nevarno

ravno nekaj dni pred prvim sv. obhajilom. Da bi pa tudi ona ta dan sprejela Jezusa, po katerem je tako hrepenela, šli so jo g. duhovnik na dom obhajati.

Vsi prvoobhajanci v svatovski obleki so spremili sv. Rešnje Telo na dom k bolni tovarišici. Dež je gosto lil, otroci pa z velikim veseljem korakali za duhovnikom, da smo jih le občudovali. Neki mož mi je rekel: Ko sem zagledal nedolžne otročiče v sprevodu, sem se v drugo zjokal; prvič sem se namreč v cerkvi pri sv. obhajilu. Najbolj ginljivo pa je bilo po opravljenem svetem opravilu. Otroci obstopili so posteljico, kjer je ležala nedolžna bolnica, in so začeli tako jokati, da jih nismo mogli potolažiti; obetali so svoji bolni tovarišici, da bodo zanjo molili in prosili, da ji Bog zopet ljubo zdravje podeli. Srce se nam je žalosti krčilo. O mili pogled!

In tretjo prelepo slovesnost imeli smo popoldne po litanijah. Za Božjo čast zelo vneta Alojzij Nemeč in njegova žena

Ivana iz Domžal napravila sta lično kapelico poleg svoje hiše, v kateri naj bi imela Marija Kraljica brez Madeža izvirnega greha spočeta, svojo hišico. To lepo podobo pripeljali so omenjeni dan iz Kamnika. Šli smo Mariji naproti. Veselja se nam je tajalo srce, ko smo od daleč zagledali Marijo, stoječo na lepo okrašenem vozu. Kolikor bolj se nam je bližal voz s podobo, toliko bolj postajalo je tiho in slednjič je vse utihnilo, vse se odkrilo in — Marija je stala med nami. Velečasten pogled! Marijo stoječo na vozu, okrog nje sedele so dekleta z venci na glavi, ki so spremljevale Marijo. Zdelo se nam je, da je res prišla k nam nebeška Kraljica s svojimi devicami. Zdaj postavijo mladenči Marijo na nosilnice in jo vzdignejo. Duhovnik zaukaže ljudem, naj stopijo v vrsto. Zvonovi na Goričici zazvone, strel se razlega po ravnini, ljudstvo, katerega je vse mrgolelo, uvrsti se v sprevod. Duhovnik prične moliti, in prekrasni Marijini sprevod se začne

pomikati. Ljudstva je bilo na tisoče, domači vsi, kar jih je moglo od doma, in silno veliko iz sosednih župnij. Z vseh strani, kamor si pogledal po široki in lepi naši ravnini, vreli so ljudje kar v tropah skupaj. Med molitvijo sv. rožnega venca in prepevanjem svetih pesmi, med pritrkavanjem in streljanjem prinesli so vrli mladenči nad štiri cente težko podobo Matere Božje srečno na določeni kraj. Čez sto belo oblečenih učenk z venčki na glavi obstopi kapelico, v katero postavijo Marijo Devico. Zdaj smo bili, kakor v nebesih. Marija nas gleda s svojega trona, nad njo sveti križ in pod njo nedolžni otročiči, kakor angelji in device, daleč na desno in levo stali so odrasli, bogati in revni, gosposki in kmetiči. Na to je naš gospod duhovnik blagoslovil kapelico in s škofovim dovoljenjem tudi kip Matere Božje. Potem smo zapeli Matere Božje litanije. Vsa množica je navdušeno odpevala. Poslednjič napravili so nam gosp. Strupi ginljiv govor. Ljudstvo

poslušalo je prav zvesto, vse je s solznimi očmi zrlo v govornika in pazilo, da bi ne zgrešilo tudi ne ene besede. In če je bilo kako ledeno srce, gotovo ga je otajal ta mični govor. Gospod govornik je zlasti priporočal vaščanom in drugim, da naj radi hodijo semkaj častit Mater Božjo in jo v vseh nadlogah prosit pomoči in tolažbe. Govoril je iz srca in šlo je v srca. Ko smo se poslavljali od Marije, zdelo se nam je, da milo kliče za nami:

Za vse bom prosila,
Oj z Bogom preljubi!

Ljudje so se vračali domov s srcem, napolnjenim z najblažjimi čutili do Marije.

Dolga je bila pobožnost, ali ljudje se še niso mogli odtrgati od Marije.

Vse te slovesnosti in pobožnosti pričajo, da naše ljudstvo ni še sprideno in da ne mara za krive preroke, naj bodo katere koli barve, temveč še vedno neomahljivo hrani edino pravo našo vero.

Konečno bodi vsem skupaj in vsakemu posebej, kateri so k tem slovesnostim kakorkoli kaj pripomogli, izrečena najpresrčnejša zahvala, s srčno željo, naj bi te slovesnosti ob enem tudi pobožnosti vsem vdeležencem koristile po milosti in dobroti Božji v večno izveličanje. Bog usliši našo molitev na priprošnjo Marije Kraljice brez madeža izvirnega greha spočete. Naj bo vse k večji časti Božji!

Nagovor pred Jenetovo kapelico dne 13. julija 1890.

(Govoril g. Jakob Strupi.)

Današnja nedelja je za Goriško sosesko, za našo duhovnijo res prav zelo imenitna in vesela. Zjutraj imeli smo prvo sv. obhajilo. Res spodbudna in ginljiva slovesnost za vsacega katoličana, kateri nosi v svojem telesu še človeško srce.

Po sveti maši šli smo obhajati nedolžno bolnico, vsi otroci, ravno popred obhajani, spremili so Jezusa v prelepem sprevodu. Zdaj popoldne imeli smo tretjo tudi zeló lepo in spodbudno slovesnost, ki jo ravno zdaj končujemo. Za Božjo čast in slavo vneta gospodar in gospodinja odločila sta se, da bi zraven svoje hiše napravila kapelico, v kateri naj bi Marija čistega spočetja imela svojo hišico. Kapelica je bila že popred dodelana, Marija pa je prišla v njo prebivati danes ravno v tem trenutku.

Ta lepa podoba Matere Božje, narejena v Kamniku od mladega mojstra, ki se je tukaj pokazal pravega in spretnega umetnika. Da bi pa Marija sama ne prišla iz Kamnika, ponudile so se ji Domžalske dekleta za spremstvo. Srečno so se pripeljale iz Kamnika. Mi drugi pa smo šli Mariji naproti, in ko smo jo zagledali, ginjeni smo zdihnili: Pozdravljena bodi Kraljica brez madeža izvirnega greha spočeta. Marsikateri je skoraj na

glas zaklical: Lepa si, o Marija! Potem so postavili Marijo z ovenčanega voza na lepo okrašene nosilnice in z neko sveto navdušenostjo vzdignili jo čvrsti mladeniči. Ko so prinesli podobo Marijino semkaj, blagoslovil sem najpopred kapelico in kakor sem Vam že zjutraj povedal, s škofovim dovoljenjem tudi podobo Matere Božje.

Preljubi moji! Tako bo tedaj tukaj Marija prebivala med Vami, tukaj bo čakala na Vaše molitve, tukaj bo sprejemala Vaše pozdrave, tukaj poslušala Vaše zdihljeje, tukaj bo zdravila Vaše srčne rane. Le pridno hodite semkaj k Marijini hišici. Sem se zatekajte vi krščanski stariši in molite zá-se in za svoje otroke in Mariji potužujte svoje britkosti. Tukaj obiskuj tudi ti krščanska mladina rada in pogosto svojo mater Marijo in prosi jo za dar sramožljivosti, gorečnosti in stanovitosti v dobrem. Tudi vi otročiči, radi pritecite sémkaj k Mariji in molite za svoje stariše, učenike, dobrotnike in

botre; zlasti pa izročujte Mariji svoja nedolžna srca. Tudi vi ubogi, zaničevani in vi bolniki radi iščite tukaj pri Mariji pomoči in tolažbe. Vsi brez razločka pa tukaj prosite Marijo, da Vam izprosi srečno zadnjo uro in milostljivo sodbo Božjo. Nikar ne pozabite tudi vernih duš v vicah!

Ako pa nočete ali ne morete po dnevu, pa pridite zvečer, predno greste k počitku. Predno se poslovite od Marije, zdihnite vselej k nji: „Pred tvojo pomoč pribežimo, o sv. Božja porodnica, o Marija varuj nas po noči vsega hudega, o Marija vodi nas po pravi poti v sveti raj.“ Marija vam bo odgovorila: „Pojdite z Bogom, jaz bom pa tukaj prosila za vas“.

Zato, predragi moji, vas vse, zlasti pa vas mladenče, prosim, nikar s ponočnim razgrajanjem ne motite Marije. Nikar je ne žalite, da bo rada in vesela prebivala med vami.

Predno pa se za danes od tebe ločimo, poslušaj, o Marija še kratke besede, katere bom govoril v imenu vseh tukaj okolu tebe zbranih:

Z veseljem, o Marija, smo Te sprejeli, v sprevedu smo Te sèm spremili, v lepo hišico smo Te postavili, zdaj Te pa prosimo, da rada med nami prebivaš in nas blagoslavljaš. Ljudstvo, tukaj zbrano, Tebi tako iz srca vdano, pa Ti obeta, da bode rado Tebe obiskavalo, svoje gorjé Tebi potoževalo in pri Tebi pomoči iskalo. Marija brez madeža izvirnega greha spočeta, prosi za nas!

1890.

Samozaložba. — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.

